

EŞİK 3

Babam Hiç Gitmedi

Bir odayı terk eden insanlar vardır.

Ve bir yön bırakan insanlar vardır.

İlkler kaybolur.

İkinciler kalır.

Uzun yıllar boyunca mirasın; mallar, mülkler, saklanacak ya da aktarılacak eşyalar meselesi olduğuna inandım. Zamanla anladım ki gerçek mirası görmek çok daha zordur.

Dolaplarda bulunmaz.

Çekmecelerde bulunmaz.

Belgelerde bulunmaz.

Davranışlarda yaşar.

Babam bana formüller bırakmadı.

Bana bir kılavuz vermedi.

Bana hayatın ayrıntılı bir haritasını hazırlamadı.

Bana açıklaması çok daha zor bir şey bıraktı.

Dünyada var olmanın bir biçimini.

Gençken bunu görmüyordum.

Çocuklar babalarını nadiren açıkça görür.

Onları olağan sayarlar.

Onları kalıcı bir varlık, neredeyse bir doğa yasası sayarlar.

Deniz gibi.

Gökyüzü gibi.

Mevsimlerin geçişi gibi.

Onları irdelemeden gözlerler.

Onları anlamadan dinlerler.

Onları farkında olmadan taklit ederler.

Sonra her şeyin değiştiği bir yaş gelir.

Yıllar önce söylenmiş sözler geri döner.

Jestler farklı bir anlam kazanır.

Sessizlikler bile yeni bir ses kazanır.

İşte o zaman bizden öncekileri gerçekten tanımaya başlarız.

Babam bana sorumluluğun değerini açıklamazdı.

Onu uygulardı.

Ve bu fark muazzamdır.

İnsanlar öğretileni az hatırlar.

Yaşanana çok hatırlar.

Bir adam zor bir sözü tuttuğunda, biri gözler.

Suçlu aramadan bir yenilgiyle yüzleştğinde, biri gözler.

Alkış almadan görevini yapmayı
sürdürdüğünde, biri gözler.

Çoğu zaman o biri bir çocuktur.

Dalgın görünse bile.

Uzak görünse bile.

Anlamıyor görünse bile.

Gözler.

Ve saklar.

Yetişkin hayatımda aldığım kararların
birçoğunun kökleri çok daha uzak yıllara iner.

Kitaplarda doğmadılar.

Şirketlerde doğmadılar.

Eğitim kurslarında doğmadılar.

Bir evde doğdular.

Bir ailede.

O zaman sıradan görünen ve bugün
olağanüstü olarak tanıdığım bir davranışlar
bütününde.

Zamanın bana öğrettiği bir şeyi hatırlıyorum.

Her çocuk, er ya da geç, babasına
öngörmediği biçimlerde benzediğini keşfeder.

Aniden olur.

Bir konuşma sırasında.

Bir sorunla yüzleşirken.

Bir cümle söylerken.

Bir karar verirken.

Aniden bir şeyi tanır.

Bir ifade.

Bir tutum.

Bir tepki.

Ve bazı varlıkların asla gerçekten
uzaklaşmadığını anlar.

Biçim değiştirirler.

Hepsi bu.

Yıllarca farklı ülkeler aştım.

Farklı kültürler.

Farklı diller.

Dünyanın her yerinden gelen insanlarla
çalıştım.

Yine de şaşırtıcı bir şey keşfettim.

Her yerde aynı özlem var.

Her yerde bizden öncekilere karşı aynı saygı
var.

Her yerde, bize bir örnek bırakan birine yaraşır
olma arzusu var.

Sözcükler değişir.

Adlar değişir.

Coğrafya değişir.

Ama duygu aynı kalır.

Çünkü her insan dünyaya bir başkası
aracılığıyla gelir.

Kimse sıfırdan başlamaz.

Hepimiz bir şeyin devamıyız.

Bir hikâyenin.

Bir ailenin.

Doğumumuzdan çok önce yapılmış bir
seçimin.

Zamanla bir insanı sahip olduklarıyla
ölçmemeyi öğrendim.

Onu geride bıraktığıyla ölçüyorum.

Ve bıraktığı, bırakmayı planladığıyla neredeyse
hiç örtüşmez.

Bir baba bir kariyer kurduğunu sanır.

Ama belki bir ilke bırakır.

Güvence bıraktığını sanır.

Ama belki cesaret bırakır.

Yanıtlar bıraktığını sanır.

Ama belki onları arama biçimini bırakır.

İşte mirasın görünmez kısmı budur.

En önemli olanı.

En dayanıklı olanı.

Geri kalan her şey tükendiğinde yaşamayı
sürdüren olanı.

Birçok insan unutulmaktan korkar.

Eski bir korkudur.

Derinden insani.

Ama ben farklı bir kalıcılık biçiminin var
olduğuna inanıyorum.

Heykellerinki değil.

Fotoğraflarinki değil.

Anıtlarinki değil.

Gerçek kalıcılık sonuçlarda yaşar.

Süren iyilikte.

Taklit edilen haysiyette.

El değiştiren sorumlulukta.

Başka karakter doğuran karakterde.

Babam tam da orada yaşamayı sürdürüyor.

Sonuçlarda.

Bir anı olarak değil.

Bir varlık olarak.

Bazen, zor günlerde, hangi kararı vereceğimi
kendime sorarken yakalıyorum kendimi.

Hangi yolu izleyeceğimi.

Hangi yükü kabul edeceğimi.

Hangi sorumluluğu üstleneceğimi.

Ve neredeyse her zaman yanıt çok eski bir yerden gelir.

Adresi olmayan bir yer.

Coğrafyası olmayan bir yer.

Bellekten ve şükrandan yapılmış bir yer.

Bir ses duymuyorum.

Bir yüz görmüyorum.

Ama bir yön tanıyorum.

Ve bu yeter.

Çünkü sonuçta, bazı insanların gittiği doğru değildir.

Yalnızca önümüzde yürümeyi bırakırlar.

İçimizde yürümeye başlarlar.

Bu yüzden babamın gittiğini söylemiyorum.

Yolculuğunu farklı bir biçimde sürdürdüğünü söylüyorum.

Kararlarımda.

Sözlerimde.

Hatalarımda.

Sorumluluklarımda.

Başkalarına davranış biçimimde.

Bir sözü tutuş biçimimde.

Zamanla yüzleşme biçimimde.

Ve bütün bunlardan bir şey canlı kaldığı
sürece, ondan bir parça yanımda yürümeyi
sürdüreceğim.

Sessizce.

Gerçek babaların hep yaptığı gibi.